

את אביה האמיתי הכירה בגיל 16, אחרי שנודע לה שהיא בת מאומצת ★ בעלה הראשון נהרג בהתנגשות עם פרד, אביה נהרג בתאונת מכונית ובתה נפצעה קשה בתאונה באמריקה ★ היא נישאה לאחד האסירים המפורסמים בתולדות המדינה וכיום, בגיל 44, היא פותחת בחיים חדשים

חולף על פניי. הוא גברי, מקרין כוח וכחירות, אדם עדין. פיתאום ראיתי שהוא נעלם. המשכתי לנסוע. כשחזרתי מאוחר צפרתי לו והצגתי את עצמי כאלמנתו של שוקה, שאותו הוא הכיר. זה היה שנה אחרי שהוא יצא מבית-הסוהר, אחרי 17 שנים.

הוא התבונן בגוליבר, הזאבה שישבה לירי, ושאל לשמה ולשמי. אמרתי לו שאני מהררת, ושהוא מוזמן לבוא פעם לקפה. הוא הודיע לי שהוא נוסע אחריי. ישבנו ודיברנו על הכל, אבל אף מילה על בית-הסוהר. הוא דיבר על הפילוסופיה של איין ראנרי. הרגשתי שבאיש הזה יש כל הפיתרונות לשאלות שלא שאלתי. הוא נראה לי כאדם שהשתמר. הוא לא היה מוצר של בית-סוהר, אלא מוצר של עצמו.

אני לא חושבת שמין זה מוטיב, לא אצלי, בכל אופן. הבטיחות, התבונה והעצמאות של החשיבה זה מה שמרפיין את מוטלה. אחרי הקפה הוא נסע וחזר למחרת עם בנו, שיצא לשחק עם ילדיו, אחרי הארוחה. לא התנשקנו,

מכל. תמיד הסתובבתי במיכנסי-ג'ינס וחולצות הודיות. כשנודע לי שאמי חולת-סרטן, זה היה איום. אחרי שנה נפטרה. זה שכול במהופך, כי הייתי תמיד הילדה של הוריי, תמרל'ה. איכרתי אמא, ואז תוך שנה נפטרה גם אבא, ממחלת-לב שסבל ממנה.

הייתי היורשת היחידה. ירשתי רי לחיים נוחים. אבי דאג שתהיה לי הכנסה קבועה, מבלי שאצטרך לנגוע בקרן. הוא כליכך ידע לדאוג לי. ואז עשיתי את הצעד העצמאי הראשון שלי: השכרתי את הדירה שלי בתל-אביב ועברתי לבית שכור בכפר שמריהו, ליד הבריכה, למען הילדים. כי כשהוריי נפטרו, היתי חרדה. הייתי פיתאום לבד.

על מוטלה קידר שמעתי עוד משוקה. הוא העריך אותו, וסיפר לי על הפנומנוליות שלו. היה ביניהם מרחק הליכה של חמור. שוקה נולד בכנימ'נה, ומוטלה כחררה.

באותם הימים שמעתי שמוטלה יצא מבית-הסוהר, והיתה תמונה שלו בעיתונים. כאחד הימים נסעתי ממכונת הביתה לכפר-שמריהו, כשראיתי אותו

ייעוץ פסיכולוגי שנשלחתי לשם. ברחתי כמה פעמים, עד שהם הבינו שאני רוצה הביתה. אבל שם, בהדסים, עברתי קצת בפיסול. מאוחר יותר רצו ההורים גם לשלוח אותי ללמוד באנגליה. אבל אני לא הייתי מוכנה בשום אופן להינתק, ולוא גם קצת, מהבית, שכל כך היה חשוב לי.

מיצחק לא קיבלתי כלום. לפעמים איוו מתנה קטנה. יצחק לא היה עשיר, הוא עבד למחייתו, וחי בהתאם. היתה לי נוחיות כלכלית. זה נמשך עד שהוריי נפטרו.

הייתי אלמנה חמש שנים, אחרי 10 שנות נשואין. הייתי בלתי-ניינת להי שגה במושגים של הבהמה. האמת היא שזה פחות מיסטי, פשוט לא פגשתי את האדם המתאים. והילדים היו יקרים לי

שבה נהג התנגשה בפרד, והגולגולת שלו נסרקה. הוא מת.

זה היה רגע של אימה. הפגישה עם המוות היתה מלווה בכאב אדיר. כרבר ראשון הוצאתי את הילדים מהתמונה של המקוננות.

הכל התרכזו מאז סביב הילדים. לא אמרתי שהוא הולך לשמיים. לילדים היו המון שאלות, שהיה צריך לתת להם תשובות.

יצחק היה בהלוויה, וניסה לעזור. אחרי זה ניסיתי לפסל, בלי הצלחה רבה, כי לא נתתי לעצמי די זמן כדי לבחון את עצמי באופן רציני.

כל עניין הפיסול התחיל בנעוריי, אחרי שנשלחתי לתקופה קצרה על ידי ההורים להדסים. זה היה אחרי שנודע לי שאני בת מאומצת. אחרי

המליטה, וזמן קצר אחרי זה נולדה מיכל. היא כיום בת 25. אחרי שנה נולד צביקה.

שוקה היה חקלאי, והיו לו טרקטורים. הייתי מאושרת. יצחק היה בא לבקר, והתייחס אל הילדים כאל נכריו. יצחק נשאר בשבילי יצחק, וכשהיה מגיע לביקור הייתי מרגישה שהגיע קרובי-משפחה. הוא היה שופע חיבה.

באותה תקופה הכרתי גם, לראי-שונה, את תהילה.

עברנו לתל-אביב, לדירה קטנה של שלושה חדרים, שרכשו למעני ההורים. כאחד הימים היתה אמי אצלי ככית, נפרדה וירדה למטה. מהחלון ראיתי שאבי הגיע, והם מסתורדים. בנחת היא חזרה וסיפרה ששוקה נפצע. המכונית

עם מוטלה קידר שאותו הכירה שנה אחרי שיחרורו מהכלא, שם ישב 17 שנה. חלק מהן בבידוד מוחלט, תוך העלמת זהותו. הם חיו בעיקר בארצות-הברית.

נערה מאומצת תמר, לא ידעה עד לגיל 10 שהיא נערה מאומצת. רק בגיל 16 פגשה לראשונה את יצחק דניציגר, הפסל שהיה אביה. תמר אוהבת כלבי-זאב, יש לה שניים.

המאמצת היתה נאווה סרסקי. בת-צ' לום בכיר-לונדון, ליד שפת-הים.